

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/496/WE z dnia 17 maja 2004 (¹);

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament opiera swoją skargę na pięciu zarzutach.

Dwa pierwsze zarzuty podważają podstawę prawną spornej decyzji. Po pierwsze, w opinii Parlamentu, odwołanie się do art. 95 nie jest uzasadnione, szczególnie biorąc pod uwagę ostatnie orzecznictwo Trybunału dotyczące wykładni tego przepisu; ponadto art. 95 nie uzasadnia kompetencji Wspólnoty do zawarcia porozumienia, ponieważ reguluje ono kwestię przetwarzania danych wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 95/46 w sprawie ochrony danych osobowych. Po drugie, porozumienie to pociąga za sobą zmianę powyższej dyrektywy, przyjętej w trybie przewidzianym art. 251 TWE, i dlatego mogło być zawarte jedynie po uzyskaniu uprzedniej zgody Parlamentu.

Trzecim zarzutem Parlament wskazuje, że porozumienie zostało zawarte z naruszeniem praw podstawowych, a zwłaszcza prawa do ochrony danych osobowych w jego zasadniczych aspektach, a także stanowi nieuzasadnioną ingerencję w życie osobiste, co jest sprzeczne z art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, zwłaszcza w sytuacji, gdy porozumienie przewiduje przekazywanie nadmiernej ilości danych dotyczących pasażerów, a także, gdy te dane są przechowywane zbyt długo przez władze amerykańskie.

Wreszcie, Parlament powołuje się na brak wystarczającego uzasadnienia dla wydania tak szczególnego aktu, a także na naruszenie zasady lojalnej współpracy przewidzianej przez art. 10 WE, szczególnie w kontekście niecodziennych okoliczności towarzyszących przyjęciu spornej decyzji, które nastąpiło podczas procedury wnioskowania do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie opinii 1/04 co do aspektów, które stawały wyraźnie zapytania natury prawnej.

(¹) Decyzja Rady 2004/496/WE z dnia 17 maja 2004 r. w sprawie zawarcia Porozumienia pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie przetwarzania i przekazywania danych dot. nazwy rekordu pasażera (PNR) przez przewoźników lotniczych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych, Biura Cel i Ochrony Granic (Dz.U L 183 z dnia 20 maja 2004, str. 83).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-318/04)

(2004/C 228/67)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga skierowana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Parlament Europejski., reprezentowany przez H. Duintjera Tebbensa i A. Caiolę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, zgodnie z art. 230 WE, nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich 2004/535/CE z dnia 14 maja 2004 r. (¹);

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament Europejski podnosi na poparcie swej skargi cztery zarzuty, a mianowicie: nadużycie władzy, którego dopuściła się Komisja, naruszenie podstawowych zasad dyrektywy 95/46/WE, naruszenie praw podstawowych oraz naruszenie zasady proporcjonalności.

Jeśli chodzi o zarzut nadużycia władzy, decyzja Komisji została przyjęta *ultra vires*, bez przestrzegania przepisów przyjętych w dyrektywie podstawowej 95/46/WE w zakresie ochrony danych osobowych i z naruszeniem w szczególności art. 3, ust. 2, pierwsze tiret tej dyrektywy, dotyczącego wyłączenia działalności wykraczających poza zakres stosowania prawa wspólnotowego.

Parlament Europejski kładzie ponadto szczególny nacisk na następujące aspekty: CBP (Biuro Celne i Ochrony Granic Stanów Zjednoczonych) nie jest krajem trzecim w rozumieniu art. 25 dyrektywy 95/46; decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych zezwala na przekazywanie danych do innych amerykańskich agencji rządowych, a także do krajów trzecich; decyzja skutkuje naruszeniem art. 13 dyrektywy 95/46 dotyczącego ograniczeń i zwolnień od zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych (ograniczenia i zwolnienia zastrzeżone dla Krajów Członkowskich); a także na to, że na podstawie tej decyzji CBP ma bezpośredni dostęp do danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR), który nie został przewidziany przez dyrektywę. W świetle współzależności pomiędzy decyzją w sprawie odpowiedniej ochrony danych a porozumieniem zawartym pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi, decyzja powinna zostać uznana za nieodpowiedni środek do osiągnięcia zamierzonego celu, a mianowicie nakazu przekazywania danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR)

Trzecim zarzutem Parlament Europejski wskazuje, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza także zasady leżące u podstaw dyrektywy 95/46. W szczególności cel przetwarzania danych, do którego zmierza decyzja, nie jest zbieżny z celem tego przetwarzania początkowego; stwierdzić należy brak prawnego obowiązku przetwarzania danych; zasady podstawowej dyrektywy zostały naruszone w zakresie przetwarzania danych szczególnie chronionych i prawa dostępu a także praw z nim związanych; nie zagwarantowano ochrony prawnej. Także zezwolenie na przekazywanie danych innym władzom amerykańskim i innym krajom, bez zapewnienia rzeczywistej i skutecznej ochrony, jest niezgodne z dyrektywą 95/46.

Po trzecie, Parlament Europejski utrzymuje, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza prawa podstawowe, a szczególnie prawo do poszanowania życia prywatnego i prawo do ochrony danych osobowych przewidziane przez art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, stosowany przez Trybunał Sprawiedliwości oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Jako zarzut czwarty Parlament podnosi kwestię, że decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych narusza także zasadę proporcjonalności, przede wszystkim z powodu nadmiernej ilości danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR), które mogą być przekazywane, a także zbyt długiego czasu, podczas którego te dane mogą być przechowywane przez władze amerykańskie.

(¹) Decyzja Komisji 2004/535/WE z dnia 14 maja 2004 r. w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych zawartych w Passenger Name Record (PNR) pasażerów lotniczych przekazywanych do Biura Celnego i Ochrony Granic Stanów Zjednoczonych (Dz.U. L 235, str. 11).

Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-319/04)

(2004/C 228/68)

Dnia 23 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Republice Francuskiej przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez G. Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu

pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) – Załącznik: Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Francja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy upłynął dnia 30 czerwca 2002 r.

(¹) Dz.U. L 167 z 2.7.1999, str. 33.

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-320/04)

(2004/C 228/69)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (¹), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy upłynął dnia 19 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 180 z 19.7.2000, str. 22.